

Kako me gane violine plač...

Iz cikla „Dekliške pesmi“.

Kakó me gane violine plač! Prevzame
vso me kot večer samotén v deželi tuji...
Lasé razpletém, da se lijejo čez moje rame
v bolesti lepi... s sklonjeno nazaj glavó
sem kakor marmor bel, ki v nemih kretnjah
v neizraznem hrepenenju krčevito plače.
Srcé mi stiska, stiska pesem violine
kot iz čudno žalostnih daljav dehtenje cvetja,
da sem bleda kakor platno v snegu mesečine.

Teló in duša sta od melodije razbolela.
Razgálila bi si deviške prsi bele,
z rokami jih razgřebala, da bi krvavele,
ker prêveč, prêveč žge mi bolečina dušo...

Anton Vodnik.

Večerni romarji.

In pride jutro in poldan, večer — in je vse sen.
S trudno rokó zapiramo hiše dneva
in gremo romarji tihi na daljno pot,
zvezde, vonjave in vse nam odpeva...
O rože, o mesec, o dalja, o gozd! —

Tako nam je v duši, da bi jokali
kot deklice blede, ki v prvi pomladi
omami jih veter, ko jim šepetá
tajné besede ljubezni in sreče,
da ne vejo, kje in kod...

In zremo vase kakor v zarjo skozi gaj
večerni, in odkriva se nam bolj in bolj kot maj
tistemu, ki ljubi... in je, kakor da bi psalme peli —
drhtimo, molimo: O sen — lepota, o življenje...

Anton Vodnik.

Da me ne ljubi nihče, vem gotovo...

Iz cikla „Dekliške pesmi“.

Da me ne ljubi nihče, vem gotovo,
kot le sestre daljne na večer, ko oddaljí
goré in gaje hrepeneči sen,
a pride dan in me srcé boli...

O, da hotel vedno le večer bi biti!
V njem deklice se pogovarjamo v daljave
in so besede naše violine zvoki
in smo kot rože blede, lepe in sanjave
in mislimo na mesečino, kot je ni pri nas;
in vonj cvetlic, ki so zveneale davno, davno,
nam v duši zagorí in vse je staro zopet novo...

O, da hotel vedno le večer bi biti!

Anton Vodnik.

Revna deklica moli.

O, Bog je dober! Kadar ves dan oči uboge
namesto zarje, gaja, pôlja, trate
ne vidijo ničesar kakor praznih sten sivino,
ki vso me bolno, žalostno stori,
da pozabim vsako sanjo zlato,
da ne čutim, kdaj je poldne, kdaj se zvečerí —